Ч. 149. Четвер 5 (18) липня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ — 40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ — 90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї — Російска гостина в Румунії. — З полудневої Африки.)

В Австриї має бути утворене міністерство публичних робіт, коли вісти, які розійшли ся в парляментарних кругах, правдиві. Нове міністерство, до котрого буде належати управа каналових робіт, має бути утворене ще перед осінною сесиєю парляменту. Вісти о недалекім утвореню такого міністерства кружили ще перед ухваленем каналів в парляменті. Тепер ся вість повторяє ся в формі ще конкретнійшій, бо навіть вичисляють особи, котрі мають обняти достоїньство шефа нового міністерства. Після донесеня Glos-y Narod-y, першим міністром публичних робіт буде др. Лев Білиньский, котрий в такім случаю зрезиґнував би з достоїньства директора австро-угорского банку.

Ческий виділ краєвий ухвалив в справі управильненя краєвих фінансів вислати мемориял до міністра фінансів, президента дра Кербера, міністра Резека, і всіх виділів краєвих в Австриї. В тім мемориялі буде описане тяжке фінансове положенє Чехії, тим більше, що в тім році Чехи мають дефіцит з причини надзвичайних видатків на реґуляцию платні учителів. Мемориял має на цїли осягненє порозуміня між виділами краєвими, в цїли жаданя від правительства заповідженого податку від пива в користь країв. Мемориял має також дати почин до скликаня анкети виділів краєвих.

З Болгариї від'їхав вел. князь Александер Михайлович передвчера назад до Росиї, а по дорозї поступив, як ми вже коротко згадували, до Румунії. В военнім румуньскім порті Констанциї повитав вел. князя румуньский наслїдник престола кн. Фердинанд на покладї военного корабля „Король Кароль“. На тім корабли відбуло ся торжество принятя російского гостя і ґалевий обід. Місто Констанция було ілюміноване. Вел. князь приймав відтак на російскім корабли князя Фердинанда.

Анґлійскі часописи доносять, що рада міністрів постановила імити ся енерґічних средств для покінченя війни в Трансвали. В тій цїли має Кіченер одержати широку повновласть і порученє, щоби видав проклямацию до Бурів, що коли не зложать оружия, то їх маєтки будуть поконфісковані. Рада міністрів ухвалила крім того відкликати до осени з полудневої Африки 70.000 анґлійскої піхоти, а вислати на їх місце 50.000 кінноти. Кіченер обіцяв, що з тим войском скінчить війну до жовтня. — Цїлком инакше представляють річ Бури. Они кажуть, що підїздова війна в Трансвали і Оранії може ще й півтора року продовжатись. Ген. Девет мав заявити, що навіть без всякої помочи із вні може ще чотири до пять лїт держати ся. Після донесень же ґен. Боти, котрий боре ся у всхіднім Трансвали, Бурам бракує одежи, амуниції мають подостатком. Так само і під командою других ґенералів находячі ся Бури заосмотрені у всякі потреби, та лиш остра зима здержала їх від виконаня більших операций. У всхідній Оранії доводять ґенерали: Девет, Штайн і Кольбе, а в західній Ґертцоґ, котрого Анґлійці навіть не зачіпають. Анґлійскі войска обсадили тільки головні зелїзничі лінії і місцевости при них положені в Оранії і Трансвали, а решта краю вільна від їх наїзду. Урядники републики виконують свою власть як слїд і лиш від часу до часу переносять свої бюра, коли в даній місцевости явить ся рухома анґлійска колюмна. Також повстанцям в Капляндї не зле веде ся, бо їх піддержують фермери голяндскої народности. Число повстанців має виносити до 8000 люда. Без сумніву, що много в тім оптимізму, який ще більше піддержує президент Крүґер і бурска депутация в Европі; а всетаки трудно допустити, щоби Анґлія, котра так далеко заанґажовала ся, могла уступити і признати Бурам независимість.

Новинки.

Львів дня 17 го липня 1901.

— **Посол п. А. Вахнянин** стане перед своїми виборцами в Сокали дня 24-го липня рано о годині 11-ій в сали маґістрату, щоби здати їм справу з своєї дотеперішної дїяльности.

— **Репертуар руского театру у Львові.** Ві второк дня 16-го с. м. в сали тов. „Gwiazda“ ул. Францїшканьска: „Пташник з Тиролю“, оперетка в 3 діях, Целера. — Гостинний виступ п. Оржельского. — В четвер драма Толстого „Власть тьми“. — Початок точно о годині 8-ій вечером.

— **Огнї.** В Нагуєвичах коло Дрогобича згоріла в ночи на 23-го червня стодола Хани Кац. Шкода була обезпечена. Причина пожару доси

23

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлійского.)

(Дальше.)

Було сім мінут перед дванайцятою, коли Джон, задиханий, вбіг до банку.

— Чи така має бути депеша? — спитав він, подаючи єї касиєрови крізь віконце. Касиєр став з великим спокоєм придивляти ся тій депеші а відтак порівнував єї з другими паперами.

— Бійте ся Бога, спішіть ся — благав Джон.

— Маєте ще досить часу — відповів касиєр. Він глянув на годинник і порівнував депешу дальше.

— Така має бути — сказав він накопець. — Тут маєте Ваш чек.

Джон вхопив той цінний папір обома руками, і вибіг як злодій з банку. Було пять мінут перед дванайцятою, коли він біг сходами до контори Ван Брента. Аж тепер нараз минуло єго все зворушенє.

Так спокійно і холоднокровно, як би він мав ще Господь знає кілько часу, ішов він коритарем, і запукав до дверий. — „Просимо“ — дав ся почути голос Ван Брента. Він отворив двері і при тім глянув на годинник, що висів над пультом Ван Брента, він показував три мінути перед дванайцятою.

Льонґворт сидів на софі, трохи блїдий, так бодай здавало ся Джонови, а очи сьвітили ся єму якось недобре. Але він не відзивав ся, а Джон, не зважаючи на него, приступив до Ван Брента, і спитав:

— Чи ще має значінє моя опция?

— Має — відповів Ван Брент, — але ще лиш півтретя мінути.

— А папери в порядку? — спитав Джон дальше.

— Зовсім готові, треба ще лиш підписів.

— Добре, тут маєте гроші. — При тім дав він Ван Брентови чек, а той прочитав єго. Відтак сказав він, подаючи Джонови руку:

— Все в порядку, копальня вже Ваша, пане Кенйон.

Віллєм Льонґворт встав, а виймаючи свій монокль з ока, сказав усьміхаючись глумливо:

— Такій сердечній фамілійній сцені не хочу бути дальше на перешкоді; бувайте здорові, пане Ван Брент.

Глава двайцять пята.

Коли Едита Льонґворт прийшла по полудни сего важного дня до контори Уентворта, подав їй молодий мужчина, замість повитаня телеґраму, котра так звучала:

„Копальню купив, переймаю зараз управу“.

— Я хотів як-раз післати Вам телеґраму — сказав Уентворт, усьміхаючись, — а Ви менї заощадили тепер видатків на післанця.

— Отже дістав гроші ще на час — відповіла Едита, віддаючи єму назад депешу.

— Ну, тепер вже все в порядку, а я ожидаю від Вас дальших приказів, Міс Льонґворт. — Чи вільно менї бути Вашим ґенеральним представителем на Велику Британію і Ірляндию?

— Чи Ви писали до п. Кенйона?

— Писав, зараз як лиш вислав телеґраму до него.

— Але Ви чей не....

— Ні, ні, я ані словом не згадував про Вас. Щоби Вас не зрадити, я навіть так зробив, що надав імя тому приятелеви, котрий менї позичив гроший. Ви будете від тепер називати ся в нашій переписцї пан Смайс, властитель копальні.

Міс Льонґворт засьміяла ся на то.

— Але ось я пригадав собі — відозвав ся Уентворт, — що тут стоїть бочка, котра до Вас належить.

— Якась бочка? — повторила Едита здивована, і подивила ся в ту сторону, в котру Уентворт показав: там стояла в кутї якась бочка без горішного дна.

незвістна. — В Брониці, самбірского повіта, знищив огонь дня 7-го с. м. дві селяньскі загороди. В огни погибли три корови господаря Стефана Гука. Шкода 1570 корон була лиш в части обезпечена.

— **Смерть від грому.** З Борок янівских пишуть. Дня 8-го с. м. між годиною 11 а 12 в полудне в часі бурі схоронив ся господар Василь Цижма під дерево коло хати. Ледве там станув, ударив грім і Цижма погиб на місци.

— **Добрий інтерес** зробив властитель складу меблїв Попе у Львові, позичивши на кілька місяців компатну обставу вартости 200 корон якомусь І. Кульматицкому. Коли тепер зголосия ся по місячну заплату, пересьвідчив ся, що Кульматицкий всї меблї продав і пропав без слїду.

— **Еміґрацийного аґента,** якогось Юкля, — як пишуть з Будапешту — убили селяни в місцевости Газа вилами. Причиною тої страшної мести було то, що той агент перед роком вивабив кільканайцять селяньских родин до Америки, де они потратили свої маєтки і вернули жебраками до краю.

— **129-лїтний Американець.** З Ню-Йорку доносять, що в домі убогих в Ню-Джерзі обходив сими днями Американець Ной Рабі свій 129-ий день уродин. Рабі родив ся в Північній Каролїнї ще перед американьскою революцією і єсть одинісеньким із жиючих Американців, котрі жили в часї підписаня проголошеня независимости північної Америки. Він розповідає, що пригадує собі, що чув, як Джордж Вашінґтон промавляв в Йорктавнї. Він не був нїколи жонатим і єсть на дусї ще зовсїм дужий, але на тїлї ослаб в послїдних часах і заєдно спить.

— **Бідний богач.** З Ґмунден доносять, що тамошний властитель кількох віль Абнурґ, один із найбогатших людий в місті і міский достойник, повісив ся оногди рано в своїм помешканю. Причиною самоубийства був брак роботи. Самоубийник був дуже підприємчивим чоловіком. В послїдних часах продав він склеп, котрий приносив єму красні доходи і давав роботу. Від сеї пори Абнурґ не мав чим займати ся, ходив задуманий і як би пригноблений, аж остаточно відобрав собі житє.

— **Не застав сам себе.** Листонос при урядї почтовім у Вроцлаві, доказав штуки, якої мабуть нїхто не годен доказати, бо не застав сам себе дома. Він дістав лист заадресований до него самого, але з посьвідкою дорученя. На тій посьвідці мав він написати, що листонос—себ то він сам—доручив єму лист. Бідачиско листонос знайшов ся очевидно в клопотї з тою формалїстикою, бо як він сам собі мав виставити посьвідку. Отже пішов до голови по розум і дав собі раду: на посьвідці написав, що він листонос не застав адресата дома і длятого доручив лист его жінцї.

— **Пригода мумії.** Чоловіка бере злість, коли єму иногдї без причини і потреби не дають спокою та тягають по судах та кажуть ставати перед комісиями. Що-ж робити, коли тепер настали такі часи, що вже нікому не дають спокою; витягають навіть з гробу і мало що не кажуть мельдувати ся та платити податок. От яка пригода лучила ся одній мумії, котра спочивала в Перу Бог знає кілько сот лїт перед тим, заким ще Пізарро відкрив сей край. Мумію ту видобули археольоґи і післали єї через Льондон до Брукселї. Але в Льондонї бувають иногдї дивні річи. Мумію задержали на складі північно-західної зелїзницї і знайшли ся такі мудрцї, котрі сказали, що гого труна треба конче піддати ревізиї і переконати ся, якою смертию той чоловік згибув, чи не було тут якого убийства. Отже скликано комісию заприсяжених знатоків і та оглянувши мумію видала вирок: Єсть то труп женщини, котра умерла може в 25-ім роцї житя. Що було причиною смерти, не знати, а зізнаня сьвідків не виказали нїчого такого, що могло би насувати здогад, що труп той стоїть в якійсь звязи з тими убийствами, які тут в послїдних часах стали ся. Отже дальшої перешкоди не ставлено і позволено трупови їхати спокійно дальше; але товариство зелїзниче напитало собі клопоту тими оглядинами, бо тепер его запізвано за ушкодженя мумії.

— **Іспит зрілости** в школї реальній в Станиславові відбув ся в днях від 3 до 6-го липня під проводом радника Франкого. Сьвідоцтво зрілости одержали: Меч. Франта, Меч. Гавликовский, Цор. Кравс, Ґуст. Маєр, Йос. Пеляш, Стеф. Посацкий (з відзн.), Стан. Сібавер, Здисл. Сєраковский, Єдв. Смульский, Александер Винників, Жиґм Бялек (прив.), Ар. Ґотесман (прив.), Шм. Шенкопер (прив.). Одного ученика репробовано на рік, одного на час необмежений, а сїмом позволено поправити іспит з одного предмету по феріях.

— **Іспит зрілости** в станиславівскій учительскій семинариї відбув ся під проводом краєвого інспектора шкільного п. Ів. Матієва, в днях від 26. червня до 4. липня с. р. Сьвідоцтво зрілости одержали: Мих. Аксенгі, Едм. Фальковский, Войт. Ґавроньский, Абр. Поліґер. Каз. Грабин, Пил. Івасевич, Мих. Ярмош, Йос. Янда, Винк. Коварж, Вас. Кульчицкий, Григ. Мазуркевич Леоп. Мигоцкий, Мих. Микетюк, Ник. Павальковский, Мих. Кульчицкий, Меч. Оборский, Оз. Офенберґер, Ром. Пахульский, Ів. Павлович, Збігн. Ріпецкий (з відзн.), Йос. Сеницкий, Юл. Сірецкий, Кар. Штанґенберґ, Кар. Тарантюк, Йос. Тилявский, Теод. Величко, Йос. Вітка (з відзн.), Йос. Цімерман. 9 ученикам заведеня, 2 екстерністам позволено повторити іспит з одного предмету по феріях, 1 публичного ученика, 4 екстерністів і 3 екстерністки репробовано на рік, а 3 екстерністи відступили від іспиту.

— **Конкурс.** В бурсї удержуваній „Філією руского товариства педаґоґічного в Станиславові знайде поміщенє в роцї шкільнім 1901/2 30 учеників рускої народности, учащаючих до шкіл публичних в Станиславові за місячною оплатою з гори по 16 до 24 корон готівкою.

Подане о принятє треба внести найдальше до 31 н. с. липня до виділу „Філії руского товариства педаґоґічного в Станиславові" на руки п. Мариана Якимовского, учителя школи виділової в Станиславові, ул. Ґолуховского, ч. 65. До подання належить долучити: 1) послїдне сьвідоцтво шкільне, 2) сьвідоцтво хрещеня, 3) сьвідоцтво убожества, 4) деклярацию що до висоти місячної оплати.

Петент має виказати ся, що єсть членом „Руского товариства педаґоґічного", або вступити в члени, надсилаючи вписове 1 К і річну вкладку 1 К.

Питомець дістане в бурсї мешканє, харч, опал, сьвітло, пранє і належитий догляд, натомість мусить мати власне білє відповідне, обув, одежу і постіль.

На переписку треба долучити до подання 45 сот. марками почтовими.

Виділ „Філії руского товариства педаґоґічного в Станиславові".

О. І. Порайко голова. *Ем. Кадайскі* секретарка.

— А хтож то позволив собі отворити ту бочку, коли она моя? — спитала Едита.

— То я єї отворив, яко заступник пана Смайса. В тій бочцї єсть мінерал з копальні, котрий ми уважаємо за так цїнний. Єї вислали з Канади ще більше як перед трома місяцями, але здаєсь, що єї заадресували по дурному через Ню-Йорк, і єї там задержали на коморі. То коштовало нас більше дипльоматичної переписки як би Ви гадали, і ось она прийшла наконець; о день пізнїйше, коли нам вже єї не потреба.

Міс Льонґворт встала і пішла до бочки, виймила звідтам кілька білих блискучих кусників, що лежали на верха, і стала їх обертати в пальцях.

— Чи то той мінерал? — спитала она.

Уентворт засьміяв ся.

— Чи погадав би хто — сказав він — що то може бути, щоби хтось купував копальню за величезні гроші і не знав, що з неї добуває ся? — Так то той мінерал.

— Але то чей не лицик?

— Ні, то барит, котрого уживають при фабрикациї порцеляни.

— Будьте ласкаві і кажіть менї кусник виполїрувати, то буду мати чим листи прикладати — сказала на то Едита.

— А щож зробити з прочим мінералом, що в бочцї?

— А щож би Ви з ним зробили? — спитала молода дама.

— Ну, я гадаю, що було би найлїпше, вислати по кілька пробок до кождої більшої фабрики порцеляни в краю, щоби они собі у нас замовляли, скоро би їм той материял сподобав ся.

— То дуже добра гадка. З телеґрами виджу, що п. Кенйон вибрав ся зараз до копальні, щоби перейняти єї управу, отже не можете тепер нїчого лїпшого робити, як лиш збирати тут в Анґлії замовленя на мінерал.

— Та я й хочу так зробити.

— Коли же п. Кенйон верне, то можете з ним договорити, що це треба зробити, а що до неприсутности пана Смайса, то можете его успокоїти і сказати єму, що Ви єго заступник. Скажіть єму також, що пан Смайс бажав собі того, щоби зиск з копальні розпаювати на три части, бо він прецї був би нїколи не довідав ся о копальни, як би Ви оба не були єї відкрили. Але то все вияснїть єму так, щоби він нїчого не підозрівав, добре?

— Ну, я що правда не конче умію видумувати неправду з потреби та вимівки, але Джон то така щира душа, що він менї певно все повірить. По правдї шкода его туманити, але то прецї для єго добра.

— Отже напишіть єму нехай вишукає здібного чоловіка до управи копальні і найме єго, добре?

— Добре, хоч менї здає, що єму то не конче треба писати, бо я певний того, що він скорше рушить ся з копальні, аж все добре пустить в рух. Бо то він уважає собі за честь, дати доказ, що копальня єсть так цїнна, як то він завсїгди говорив.

— Ну добре, отже вже піду. Поки що вже більше не прийду, але я би дуже тїшила ся, як би Ви менї дали знати, що п. Кенйон пише.

— Розуміє ся, що буду Вам о всім давати знати. Буду Вам посилати всї документи. Правда, Ви любите видіти оріґінальні папери?

— А вжеж, що волю їх як відписи.

Міс Льонґворт задержала ся ще хвильку коло дверий а відтак дивлячись на Уентворта сказала:

— Пригадуєте ще собі, що Ви недавно тому посварили ся з моїм батьком?

— Так — відповів молодий мужчина і почервонїв ся — пригадую собі.

— Ви молоді, а він старий. Впрочім менї здає ся, що Ви не мали рациї, бо він не має нїякого дїла з інтересами свого братанича.

— Та я то знаю — сказав на то Уентворт — і я був би єго вже давно перепросив, коли би він не — гм — не заказав менї приходити.

— Але лист від Вас чей би приймив — сказала молода дама спустивши очи в долину.

— То правда — сказав Джордж — напишу зараз до него.

— То дуже красно з Вашої сторони — сказала Едита і подала єму руку. За хвильку опісля відїхала своїм повозом.

Джордж Уентворт написав лист з перепрошенем до старого Льонґворта а відтак роздумував над незрозумілою, дивною вродою жіночою:

— Каже менї перепрошувати свого батька — говорив він півголосом сам до себе — і має в тім зовсїм рацию; але як би він був зі старим поперечив ся, то она не була би о нїчім довідала ся і не була би могла купити копальню, котра задля Джона була важна для неї — той Джон має щастє, мимо всего!

Допись.

З Борщівщини.

(Незвичайне церковне торжество).

Дня 21 червня — як нам пишуть з Борщівщини — в день відпусту на Состраданіє Божої Матери відбуло ся в Волківцях коло Борщева прекрасне торжество перенесеня сьв. мощий сьв. Сьвященномученика Йосафата до церкви Волковецкої.

Ті мощі, подібно як і миро сьв. Николая вистарав ся для відпустової церкви волковецкої о. парох А. Николай Сіменович з Риму заходами Впреосьв. Митрополита Андрея Шептицкого, котрий сим дав ще оден більше доказ своєї пастирскої любови для Епархії Станиславівскої і народу руского. Зі Львова через Чорнокінцьі В., Колендяни, Озеряни, Лановиці, Борщів торжественно в процесиях при великім здвизі народу спроваджено мощі до Волковець, де від тепер стало перебувати буду́ть.

Прекрасний віз хорошо прибраний, запряжений в чвірку прекрасних коний, на котрім спочивали мощі сьв. Йосафата в прекраснім реліквіяри: — був жертвою Єї Сиятельства княгині Леонової Тереси Сапіжини з Більча Золотого, знаної з набожности до сьв. Йосафата, котрого сьв. мощі в своїм домі з набожностю перехове і з прихильности до народа руского.

Торжество тревало цілих чотири дни, в котрім то часї проповідали Впр. о. Александер Уляпецкий і ОО. Василіяни, о. Юліян Дацій і о. Юстин Озїпкевич. Піднести належить працю чотироденну доохрестних сьвященників, котрі щиро сповідали, а передовсім належить ся подяка Впр. о Уляпецкому, котрий процесионально провадив мощі з Лановець, через Борщів до Волковець, але на першім місци належить ся вдячність і признанє місцевому пароховн о. Николаєви Сіменовичеви, котрий з правдиво неутомимою ревностию працює в своїй парохії; а щоби піднести побожність у своїх парохіян і цілої околиці, устроює що року місні підчас відпустів Волковецких, та постарав ся о сї мощі для своєї відпустової церкви. Волківці, то по-Василияньска осада, знана ще в XVII столїтю, коли належала до Каменецкої епархії, з чудотворної ікони Матери Божої, яко місце відпустове, дуже улюблене і почитане народом; — тож певно узискані сьв. мощі сьв. Йосафата і миро сьв. Николая причинять ся до побожности в нашій околиці, тим більше, що в день сострадания Матери Божої і на Рождество Пр. Діви Марії до Волковець на відпусти сходять ся люди з повітів доохрестних, а іменно з борщівского, чортківского, заліщицкого, гусятиньского, теребовельского, з Зеленої Буковини, та навіть з Росиї.

Участник.

Штука, наука і література.

— В справі друку „церковних напівів" одержуємо від п. Ігнатия Полотнюка з Станиславова слідуюче письмо:

В грудни 1900 оповістив я в часописах, що наміряю видати книжку п. з. „Напіви церковні", котрі я збирав через довші літа і уложив в одну цілість, і що тая вже віддана до друку одній львівскій друкарни, котра була зложила вже 8 сторін друку.

Однак, коли згадана друкарня по 3 місяцях поставила нові додаткові условя взглядом паперу, на котрі я не міг згодити ся, проте змушений був тую умову розвязати, а заключити иншу з друкарнею Н. Джулиньского на дни 19 марта с. р. в Перемишли. Після тої умови, мала бути книжка готова в протягу 3 місяців. Нещастє однак хотїло, що властитель тої друкарні помер, а з тої те причини і справа друку проволікла ся аж до тепер.

Нинї причина проволоки усунена, проте сьміло і з приємностию можу П. Т. інтересованим оповістити, що складанє нот співанника вже розпочало ся і після запевненя заряду друкарні робота, котра, судячи по 1-ім присланім аркуши, виконана новими черенками старанно і красно, з початком жовтня с. р. точно окінчена буде.

Позаяк з укінченєм роботи друку, мусить ся цїлу належитість готівкою заплатити, а я такої не посїдаю, бо й на задаток згори зложений 1.000 К. на нові ноти, мусїв я випозичити 600 К. в „Днїстрі" у Львові, від котрих плачу процент, проте прошу: П. Т. інтересовані Родимцї зволять посьпішитись з передплатою, котра виносить 4 К. за 1 примірник і 35 сот. на пересилку, під адресою: *Ігнатий Полотнюк*, в Станиславові ул. Собіского ч. 50.

Телеґрами.

Льондон 17 липня. Morning Post доносить з доброго жерела з Ню-гуан, що тамошна російска цивільна управа виготовлює проклямацию о прилученю Ню-чуану до Росиї. Російска управа наложить в тім місті податок від кождого дому.

Льондон 17 липня. В палаті послів заявив міністер Бродрік, що донесеня часописий о відкликаню з полудневої Африки великої части анґлїйскої піхоти і о зміні цілого дотеперішного способу веденя війни, цілком неточні і не мають урядової підстави. Більше бесідник о тім не може сказати.

Париж 17 липня. До міністра публичних робіт Бодена стрілила з револьвера женщина. Вистріл хибив а женщину арештовано. Стріляла ведена местию за якусь кривду заподіяну єї чоловікови, що був інжинером в службі французкій. Називає ся она Ольшевска.

Льондон 17 липня. З Блюмфонтен доносять, що недалеко звідтам прийшло до дуже завзятої борби з Бурами, в котрій Анґлійці мали великі страти.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в потках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

Глава двайцять шеста.

Хоч листи мають звичайно значінє лиш для тих, що їх пишуть і для тих, що їх дістають, то все-таки наведемо тут кілька з них і нашим читателям, бо припускаємо, що їх займають дотичні особи.

Ледви що минуло чотирнайцять днів від часу купна копальні, як Уентворт одного дня з рана дістав довгий, обширний лист від Джона Кенйона з Канади. Той описував єму докладно всї обставини, які були підчас купна, доносив єму про всілякі справи, які стояли в звязи з копальнею а відтак писав як слїдує:

„А тепер, мій любий Джордже, просив би я тебе про одну велику прислугу: Чи схочеш запитати ся властителя копальні, чи не здав би він на мене веденє копальнї? Для мене то дуже важна річ, щоби копальня показала ся так цінною, як я єї завсїгди представляв, а менї здає ся, що я міг би при ній так само мати заробок як і хтось другий. Щоби тобі правду сказати, мій друже: менї вже надоїли тоті міста і люди. Менї потреба якийсь час жити зовсім спокійно в сих лїсах, де бодай, як здає ся нема нїякої інтриґи і де би я міг щось доброго зробити. Як би не задля тебе і не задля одної молодої дами, то менї таки нїколи не хотїлосьби вертати до Льондону. Але на що таїти ся. Ти знаєш, що я маю на думці Міс Едиту Льонґворт і що я єї вже від давна люблю. Як би нам наше підприємство було пощастило ся, то я через купно копальнї був би заробив гроші, а тогди міг би був єї спитати, чи схоче стати моєю жінкою. Алей тота надія як неодна з моїми досьвідами з послїдних часів щезла. Мушу лишити ся в лїсах, здалека від людий, щоби насамперед відшукати віру в себе самого. Ти би зробив менї дійстно велику приятельску прислугу, мій Джордже, як би ти менї виробив у властителя копальнї посаду „менїджера" — а уважай на то, щоби я дістав добру платню, бо ти знаєш, на що менї треба гроший!

Уентворт прочитавши той лист, ходив якийсь час задуманий по комнаті.

— Не можу нїкого в такій справі питати о раду — говорив він сам до себе — коби лиш Джон не був такий скромний. Трохи самолюбивости єму би не завадило. — Нараз станув він і штуркнув ся пальцем в чоло: Що то менї зараз не впало на гадку — сказав він до себе — що буде то буде, а я то зроблю.

Він сїв собі до свого пульта і став писати лист:

„Вельми поважана Міс Льонґворт! Позаяк Ви, як то Ви менї послїдним разом сказали, хочете видїти всї документи в сїй справі, то посилаю Вам в прилозї ті, які нинї наспіли. Джон Кенйон хоче, як Ви то побачите з его листу, обняти веденє копальнї. Не потребую Вам казати, що уважаю его за дуже здібного до того. Посилаю Вам длятого его лист, мимо того, що я думав зразу вирізати в нїм одно місце. Як би Вас той лист мав обидити, то прошу дуже вину того менї приписати.

Остаю ся з як найбільшим поважанєм
Ваш заступник
Джон Уентворт.

(Конець буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. - Доставцї Двора царско-російского.

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Грециї. Шведиї і Норвегії, Бельгії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, **найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,**

Grand prix **найвисша відзнака на виставі** в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль **найвисша відзнака на виставі** в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Вага пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	34	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччіого* величини $37\frac{1}{2}$×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **Т. Крайтера,** Львів, ул. Ягайлоньска 12.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєті, всї томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів. Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничнї

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).